

Publicerad 2008-08-21 16:51 av Emil Sundqvist

Ett nytt försök på att inleda detta projekt. Börjar den här gången från början och det känns som det gick lite bättre än förra gången. Mer kommer efterhand, tacksam för konstruktiv kritik i alla former!

2012 - år 0 --Början--

Kylan trängde sig in i varje vrå, trots att de låg under ett tjockt lager av filtår och täcken och kaminen brann frös de värre än de någonsin gjort tidigare. Temperaturen utomhus låg inte långt från minus 30.

Inomhustemperaturen låg någonstans kring minus fem. Vedtraven hade minskat i rask takt senaste dygnet. Tack vare den goda isoleringen i villan hade de klarat sig rätt bra första dygnet, men sen hade temperaturen sjunkit till en nivå som var i det närmaste outhärdlig. Kaminen i vardagsrummet höll kylan i chack, men den var liten och gav inte tillräckligt med värme för att värma upp hela huset. De hade inga dörrar mellan vardagsrummet, köket och hallen, vilket gjorde att den varma luften spred ut sig över en stor yta och snabbt kylades av.

”Jag värmer på kaffet igen,” sa Karl, ”annars fryser jag ihjäl.”

”Gör det, lägg på några pinnar till när du ändå är uppe och rör dig,” sa Peter.

”Ja, det är ingen mening med att snåla. På någon timme till är strömmen tillbaka och då kommer vi ångra att vi frusit i onödan.”

”Så sa du igår också.”

”Ja, men oroa er inte. Jag känner på mig att det kommer att lösa sig.”

Karl och Peter var grannar. De bodde i det lilla samhället Bureå, strax söder om Skellefteå. Deras villor låg i södra änden av samhället, en bit från centrum, alldeles intill E4:an. Karl var ensam sedan något år tillbaka. Hans då gravida sambo, Carina, omkom i en trafikolycka; en 23-årig man från Skelleftehamn, utan körkort och med 1,4 promille alkohol i blodet, hade kört rätt ut i en korsning, trots Stop-skylt, ut rakt in i sidan på Karls V70. Carina, som satt i passagerarsätet, krossades och avled med en gång. Karl hade brutit ena armen och fått ett djupt jack i ena låret, men i övrigt hade han klarat sig rätt bra. Första tiden efter krocken hade han mått väldigt dåligt. Han hade tagit på sig själv skulden för det som inträffat. Den 23-årige mannen hade inte använt säkerhetsbälte och hade slungats ut genom framrutan på sin stulna Ford Scorpio. Det hade inte varit någon vacker syn som mött ambulans, polis och brandkår när de kom fram till olycksplatsen. Den unge mannens kropp hade inte längre varit helt sammanhängande efter att han slagit mot skyltarna mitt på refugen på andra sidan vägen och Carina hade också varit väldigt illa tilltygad, om än intakt.

Karl, som alltid varit glad och optimistisk, en emotionell klippa för andra att luta sig mot och finna trygghet med, hade drabbats av en kraftig depression, vilken han försökt bota med alkohol. Det hade gått så långt att han försökt ta sitt liv en gång. Peter hade räddat honom den gången. Karl hade försökt hänga sig i ett bälte som han fäst i taket på sitt garage. Han hade väntat sig att, så snart han sparkat undan stolen vid sina fötter, skulle han falla ner och nacken skulle knäckas, tack och adjö, men han föll inte, han hängde bara och kämpade utan att få någon luft ner i sina lungor.

Där skulle han ha kvävts sakta och plågsamt om det inte varit för Peter, som gjort det till en vana att försöka se till Karl någon eller några gånger per dag. De hade känt varandra sedan barnsben och det skar i Peters

hjärta när han såg Karl lida. Klockan hade varit halv fem på eftermiddagen och Peter hade precis kommit hem från jobbet. Han gick direkt in till Karl för att bjuda med denne hem på middag, så som han gjort så ofta den senaste tiden. Karl, som annars var rätt duktig i köket, hade inte lagat en ordentlig matbit sedan olyckan, åtta månader tidigare.

Dörren hade varit öppen. Peter hade ringt på, men inte fått något svar. Detta var inget ovanligt. Karl satt, allt som oftast, i förrådet och gick igenom bildsamlingen på datorn. Peter gick därför direkt ut i förrådet. Datorn stod på, men skärmläckaren hade gått igång. Förrådet låg alldeles utmed garaget och Peter hörde något från garaget. Först trodde han att Karl grät. En klump bildades i hans mage. Karl var inte gjord för att må dåligt. Han hade aldrig gjort det och det passade honom inte, verkligen inte.

Försiktigt öppnade han dörren till garaget. Den syn som mötte honom skrämde honom, men samtidigt var han inte förvånad. Karl hängde, med ett bälte om halsen, sprattlandes med benen, blålila i ansiktet och slet med båda händerna i bältet, vilket inte hjälpte honom alls. Peter skyndade sig fram till honom, tog ett stadigt grepp om hans ben och lyfte upp honom.

”Se på fan, det där ska jag aldrig göra om,” fick Karl fram efter några häftiga andetag. Det stank av sprit och svett i garaget. Karl hade inte duschat på över en vecka och sovit i kläderna.

Efter en liten stund hade Karl återfått krafterna så pass att han orkat öppna spännet på bältet. Han hade varit nära döden, men verkade inte förstå det själv riktigt. Kanske på grund av den alkohol som blandade ut blodet i hans ådror. Senare, när han nyktrat till, började han komma till insikt. Detta blev vändpunkten för honom. Carina hade inte velat att han skulle må dåligt och det ville han inte själv heller. Sakta men säkert hade han lyckats ta sig ur depressionen.

”Det var lite som att sluta röka,” hade han sagt senare. ”Jag försökte sluta må dåligt flera gånger, men det gick inte förrän jag verkligen ville det. Jag hade tur, vissa klarar inte att ta sig ur hur mycket de än vill, men för mig fungerade det.”

Det var knappt två år sedan nu. Ännu hade Karl inte känt sig redo att träffa någon annan, men han hade återgått till arbetet på Rönnskärsverken och hans liv kändes återigen meningsfullt. Han var mycket tacksam för det stöd som Peter och hans sambo, Linnea, givit honom. Första månaden efter självmordsförsöket hade han, mer eller mindre, bott i deras gästrum. Peter hade aldrig sett honom som en last, men Linnea hade, mot slutet, inte varit speciellt road av hans ständiga närvaro.

”Det känns som att vi har ett barn, vi har ingen tid för bara oss längre.”

Peter förstod att det var jobbigt för henne. Han saknade själv också de där kvällarna när de legat i soffan och myst med en film eller bara suttit vid köksbordet och pratat om allt och ingenting. Visst tärde det en aning på dem, men Karl var som en bror för Peter och han var villig att offra det för att Karl skulle få en chans återhämta sig.

Linnea sov under lagret av täcken och filtar. Hennes sömn var orolig och hon gav ifrån sig diverse ljud och

stön av obehag. Peter och Karl vakade medan de väntade på att strömmen skulle komma tillbaka. De var inte ensamma om att vara utan ström. Både Bureå och Skellefteå låg i mörker. Hemvärnet och andra frivilliga hade upprättat vedeldade nödinrättningar där människor kunde ta skydd från kylan. Dieseldrivna elverk puttrade lite här och var och drev värmeagregat och spisar för matlagning. Karl och Peter hade bestämt att de skulle försöka klara sig så länge de kunde på egen hand. Det fanns många som hade betydligt sämre förutsättningar att klara sig och de ansåg att det var viktigare att dessa människor fick ta del av hjälpen i första hand. Ifall strömmen inte återvänt när den sista veden brunnit skulle de ta sig till nödstationen inne i Bureå, men de hoppades att det inte skulle behöva gå så långt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emil Sundqvist med Poeter.se id #22454 innehar upphovsrätten